

Κάτω του κατί ἐθρόισε μὲς στοὺς θάμνους, μὴ κοριτοίστικη φωνὴ ξεφώνησε, τοῖ κήπου ἢ πόρτα ἔτριξε κι ὅταν τὸ παλληκάρι ξανατέντωσε τὸ λαιμό του, εἶδε τὸ παραθυράκι νὰ ἀνοιγοκλείνῃ καὶ τὴν ἄσπρη ἀλτίσα νὰ ἐξαφανίζεται πίσω του.

Ἐπειτα ἀπὸ 'να δευτερόλεπτο καβάλλησε τὰ κάγκελα τοῦ κήπου καὶ κοίταξε προσεχτικὰ τὸ δρόμο, ὅπου ὁ καινούριος γνῶριμός του τόχε βάλει στὰ πόδια μὲ τίς μακριῆς ἀρίδες του μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐχωσε τότε τὸ χέρι του στὴν τσέπη, ἔπιασε μὲ τὰ δάχτυλα τὸ ἀσημένιο νόμισμα καὶ μὲ τόση κακία ἐγέλασε ἀπὸ μέσα του, πὺν τὰ μῆλα ἐχόρεψαν στὴ ράχη του. Τέλος, ὅμα ὅλοι μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι μὲ ραβδιά καὶ φανάρια ἐτρέξεσαν στὸν κήπο, τράβηξε ἀθόρυβα κατὰ τὴν ἄλλη τὴ μεριά καί, διαβαίνοντας σιγὰ σιγὰ τὸ δρόμο, χώθηκε στὸ γείτονα τὸν κήπο καὶ βρέθηκε σπῆτι του.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΧΟΣ

Ὅσοι Ἕλληνες ἀγαποῦν πραγματικὰ τὸν τόπο τους, ὅσοι ξαίρουν πόσο σπάνιοι εἶναι οἱ φίλοι τῆς Ἑλλάδας σήμερα καὶ πόσο πολῦτιμοι εἶναι οἱ ἐλάχιστοι **πραγματικοὶ** πὺν τῆς ἀπομένουν, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἐννοίωσαν ἀπερίγραπτη ἀηδία καὶ ἀγανάκτηση μὲ ὅσα ἀνδρομοστα ξεστόμισε ὁ κ. Νομάρχης Ζακύνθου—σὲ ἐπίσημη μάλιστα συγκέντρωση— γιὰ τὸ μοναδικό, τὸν ἀφιλοκερδέστερο, τὸν ἐνθουσιωδέστερο, τὸν ἀκούραστο καθηγητὴ τοῦ Montpellier κ. Louis Roussel.

Ὁ κ. Νομάρχης οὔτε λίγο οὔτε πολὺ θέλοντας νὰ θίξει τὸ σοφὸ φιλέλληνα στὴ βαρύτερή του ὑπόταξη, τὸν ἀποκαλεῖ «δῆθεν φιλέλληνα καὶ δῆθεν σπουδαῖο καθηγητὴ», ἀφήνοντας ἔτσι νὰ ὑπονοηθεῖ πὺς μὴ καὶ τὰ αἰσθήματά του εἶναι ψεύτικα, τὰ ἐλατήριά του θάναυ ἄλλα (τὸ ἐλικὸ κέρδος ἴσως!) καὶ πὺς τὴν ἔδρα του στὸ Γαλλικὸ Πανεπιστήμιον τὴν κατέχει παρ' ἀξίαν σάμπως νάτανε Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἢ Θεσσαλονίκης.

Εἶναι αἰσχος! Αἰσχος γιὰ τὸν Ἕλληνα Νομάρχην πὺν ξεστόμισε τέτοια λόγια, αἰσχος γιὰ τὸν ἀνταποκριτὴ (!) πὺν βιάστηκε νὰ τὰ μεταβιβάσει, αἰσχος πρὸ παντὸς γιὰ τὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα» πὺν μὲ τόσο ἐλαφρὴ συνείδηση τὰ υἱοθέτησε δημοσιεύοντάς τα ἀσχολλίστα! Γιατὶ ὁ κ. Roussel εἶναι ὁ μόνος—ἀκούστε το καλὰ αὐτὸ νεοέλληνας— εἶναι ὁ μόνος πὺν χρόνια τώρα ἔχει ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του ἐλόκληρη γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ λογοτεχνία τῆς. Δεκατέσσερα χρόνια ἔζησε ἀναμεσὸ μας, ἔφαγε ἀπὸ τὸ ψωμί μας, πόνεσε ἀπὸ τοὺς πόνους μας· ἐφτὰ χρόνια τώρα βγάζει περιοδικὸ μ' ἐξοδὰ του ἀποκλειστικὰ καὶ πρὸς ζημίαν τοῦ φτωχοῦ μισθοῦ του, ἀφιερῶμένο πέρα ὡς πέρα στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ

συστηματικὴ παρακολούθηση καὶ διαφήμιση στὸ ἐξωτερικὸ τῆς λογοτεχνίας μας· κι ὅταν διωρίστηκε καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Montpellier ἔδρσε μαζί καὶ ἔδρα νεοελληνικῆς ζωρὶς **καμμιὰ ἀπολύτως** οὔτε τὴν ἐλαχιστότερη ἐπιχορήγηση καμμιᾶς κυβέρησης ἢ κανενὸς ἰδιώτη καὶ τὴ διατηρεῖ πέντε χρόνια τώρα, διαδίδοντας μὲ τὴν ἐμπνευσμένην του διδασκαλίαν τὰ νέα μας γράμματα καὶ γλώσσα.

Ὅχι λιγώτερο σπουδαῖες εἶναι ἀκόμη οἱ ὑπηρεσίες πὺν προσφέρει ἀντιπροσώπων καθε τόσο μὲ διαφωτιστικὰς ἐπιστολὰς καὶ ἄρθρα πολυσέλιδα ἀπὸ τίς στήλες τοῦ Γαλλικοῦ τύπου ὅλες τίς πλάνες καὶ τίς συκοφαντίες πὺν κυκλοφοροῦν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδας, ὄντας ἑτοιμὸς ἀμισθος καὶ ὀλοπρόθυμος δικηγόρος τῆς γιὰ κάθε περίπτωσιν.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ «δῆθεν φιλέλληνα» καὶ δῆθεν σπουδαῖος καθηγητὴς τοῦ κ. Νομάρχου! Δὲ ντροπιάσατε λιγάκι, καὶ δὲ φροντίζουμε καλλίτερα νὰ μάθουμε ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πὺν **πραγματικὰ** ἐργάζονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα πρὸ τοῦ ξεστομίσουμε παρόμοιες χυδαιότητες καὶ μικροπρέπειες. Εἶναι καιρὸς νὰ συνέλθουμε καὶ ν' ἀναγνωρίζουμε τίς ὑπηρεσίες πὺν μᾶς προσφέρουν οἱ ἐλάχιστοι ἀφοσιωμένοι φίλοι τοῦ τόπου μας, πὺν μᾶς ἀπομένουν, προτοῦ τοὺς χάσουμε κι αὐτοὺς γιὰ πάντα

Γ. Κ. ΚΑΤΣΙΜΠΛΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κάθε φορὰ μὲ τὰ ἴδια συναισθήματα ταλαιπωροῦμε τὴ φτωχὴ ψυχὴ μας. Κάθε, πὺν τὸ φθινόπωρον μᾶς ἔρχεται δεμένο στὸ συρτὸ σκοπὸ τῆς ρίμας, εἵμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τονίζουμε τὸ περσινὸ κληθένον μας τραγούδι—(Πάνω σὲ νέο στημόνι, ἴδιο σχεδίασμα κ' ἴδια ἢ οὐσία ντυμένη σ' ἄλλο φλοῦδι.)

Κι' ἔρχονται πάλι νὰ μᾶς βροῦν οἱ ἀνάμνησες, πὺν μᾶς γεννᾷ τὸ νοτισμένο χῶμα, κάθε πὺν πέρασε, μὰ στέκει ἀξέχαστο, κι ὅλα τὰ πὺν μᾶς συγκινοῦν ἀκόμα. Τὰ πρωτοβρόχια, πὺν μᾶς ἀνακίνησαν, τ' ἄγουρα ἀκόμα ἐκεῖνα αἰσθήματά μας, τὰ τρελλὰ τῆς ἀγάπης παιχνιδίσματα ἔχεναν γιὰ μᾶς στὰ πρῶτα βήματά μας.

Καὶ κάπια δάκρυα πρόωρα, ὅπου ἀνάβλυσαν καὶ κύλισαν μὲ βία μὲς ἀπ' τὰ μάτια, ὅταν ἓνα πρῶτ' ἔαφνον ἀντικρίσαμε ὅλες μας τίς ἐλπίδες σὲ κοιμᾶτια... Στὸ πρῶτο ἐκεῖνο λαφιασμένο ξύπνημα—τὴν τραγικὴν μετάπτωσιν στὴν ὕλη—, πὺν ἀνοίχτηκε μπροστὰ μας σὲ ἀποκάλυψιν τῆς ὥριμης ζωῆς διάπλατη ἢ Πύλη.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ